

Азъ се стѣписахъ.

— Какъ?.. Какво каза?

— Не искахъ да взема пушка, г. подпоручикъ! — дигна очи човѣка и ме погледна направо, просто и открито.

— Какъ така — не искашъ да вземешъ пушка? И тазъ добра! Не искашъ да служишъ, значи? Сега, когато и децата обърнахме на войници — само ти не искашъ, а?..

— Азъ не мога, г. подпоручикъ, не, че не искамъ. Който може — негова работа, — съ слабо натѣртване въ гласа продължаваше той.

Ставаше все по-интересно.

— А защо ти не можешъ? — подчертахъ азъ.

— Защото Богъ не позволява... Богъ е заповѣдалъ на всинца ни: „не убивай!“ Не мога да пипна орѣжие...

Думитъ прозвучаха равно и отчетливо въ тежкия въздухъ на стаичката. За една минута, почувствувахъ се смутенъ и обърканъ. После бърза лоша мисль мина презъ умътъ ми.

— Е, и колко те осѣдиха за това?..

— Осемъ години и половина, г. подпоручикъ.